

Woensdag 3 februari 1863

Lieve Bernice,

Het is weer eens zover. Ik kan alleen maar staand schrijven vandaag. In de keuken liet ik een ei vallen. Het viel helemaal stuk op de grond natuurlijk. Kokkie Florence ging het meteen doorvertellen aan de mevrouw. En toen kreeg ik met de riem. De striemen staan op mijn billen en doen echt heel zeer. Mama heeft er wel wat zalf opgesmeerd. Die heeft ze stiekem meegenomen uit de badkamer van mevrouw toen ze die aan het schoonmaken was. Dus ik kan niet zitten.

Weet je, ik ben wel blij dat ik schrijven heb geleerd van Sofie. Vandaag kwam ze even naar me toe om me te troosten nadat haar moeder me met de riem had geslagen. 'Later wordt alles beter,' zei ze tegen me. 'Dan zijn jullie vrij.' Ik weet niet wanneer dat later is, Bernice. Sofie wist het ook niet precies. Mama wist het ook niet. Ze had wel van opa Kwakoe gehoord dat het niet meer lang ging duren. Er komen al jaren geen mensen meer uit Afrika en kinderen mochten ook niet meer worden verkocht aan een andere baas. Dus wij blijven in ieder geval op deze plantage.

Het ergste is dat ik morgen weer naar het suikerrietveld moet. Helpen bij de oogst. Mijn leventje in de keuken is dan weer voorbij. Maar ik ben toch maar onhandig. Ik laat eieren vallen, terwijl die zo zwaar toch niet zijn. Dan is het beter om suikerriet te snijden. Al ben ik daar ook niet altijd even handig in. En zal ik het missen dat ik soms een zoete aardappel of een stuk brood onder mijn rokken mee naar huis kon nemen.

Opa Kwakoe kwam bij ons eten. Dat is niets nieuws hoor. Hij vertelde verhalen van vroeger op de plantage. Hoe er slaven waren die weglieden en aan de andere kant van de rivier een dorp hebben gebouwd. En over zijn broer Kwasi, die ook ontsnapt was, en toen achterna werd gezeten door de honden van de baas. Hij heeft die honden dood gemaakt met een speer en werd toen door een kaaiman naar de overkant van de rivier gebracht. Zo wist hij te ontkomen aan de mannen van de baas. Als Oom Kwasi nog leeft, dan is hij nog steeds een vrij man aan de overkant.

Ik droom wel eens over weglopen en hoe het zou zijn om vrij te leven. Om niet iedere dag bang te hoeven zijn voor straf. Om iedere dag genoeg eten te hebben. En dat je dan niet iedere dag hard hoeft te werken voor een baas. Nou ja, in ieder geval mag ik het wel allemaal in mijn hoofd denken en ben ik in mijn hoofd wel vrij. En ik kan dat allemaal met jou delen.

Genoeg geschreven, lieve Bernice, lief dagboek, het is tijd om te gaan slapen. Morgen weer hard werken op het veld ...

Liefs,
Serafina